

Obiceiuri de Lăsata Secului - Bărdăușul

Păstrând tradițiile și obiceiurile moștenite de la străbuni, familia Crăcană Rodica și Deli (pe Rodica și mâinile ei de aur, deja, o cunoașteți) se adună în fiecare seară de Lăsata Secului în jurul mesei, nu înainte de a da cu Bărdăușul, Gunoiiul strâns din gospodărie și cel de pe ogor este strâns și ars în această seară.



Din acest foc care, tot după obicei, este scos din casă, pentru a scoate căldura și afară, se aprinde Bărdăușul.



Foto – Corina Becheru
Bărdăușul sau Mătăușul este practic o torță în al cărei capăt se leagă cu o "privită" (nuia de alun) sau sârmă, coajă, bine uscată, de cireș sau mesteacăn

pentru ca arde foarte bine. Cu Bărdăușul aprins se ocolește bucata de pământ care aparține familiei și se fac diverse urări de recolte bogate: "să crească covragii cât copacii, drugile cât puștile, boabele ca alunele". Se mai fac încă strigături pline de umor care vizează fetele leneșe, flăcăii rămași neînșurați: „Câneșă de vară Se strică pe afară,, „Să se facă prunele Să se mărite nebunele! Să se coacă dovleții Să se-nsoare nătăfleții,, și altele. Astăzi, astfel de strigături satirice sunt mai puțin frecvente.



După ce toată familia a terminat de mâncat masa se lasă nestrânsă. Din mămăligă, în care se pun resturi rămase, se face un boț care poartă numele de găscă. Acest boț se dă păsărilor din curte dar și păsărilor cerului pentru a nu strica recoltele. În timpul mesei, pentru o recoltă bogată, în poală se ține o drugă de porumb. Drugile sunt micurate (luate boabele de pe cocean) iar boabele sunt amestecate cu boabele ce vor fi puse în pământ după arat, o parte, cealaltă parte dându-se tot la păsări (la cloșca de pe ouă). Nimeni nu se ridică de la masă decât când termină de mâncat toți cei prezenți altfel cloșca pusă pe ouă le va părăsi spune o credință populară.

În ziua aceasta nu se face ciorbă pentru ca ouăle de sub cloșcă să nu fie limpezi (să aibă pui), spune o altă credință populară. O altă variantă, că vorba ceea, câte bordeie, atâtea obicei, masa se strânge și toate resturile se adună în "gâscă" pentru că deja începe postul. (Sursa - Elena Colniceanu, 100 de ani din cătunul Grușetu). Mulțumesc familiei Crăcană pentru ospetie și informații.

Foto și text - Mihaela Silvia Măgureanu, Biblioteca Publică "G-ral Nicolae Ciobanu"

Prăjitură de post - Negresă cu gem

Ingrediente:
-apă 300 ml
-zahăr 150 g
-ulei de floarea soarelui 150 ml
-gem de casă 4 linguri sau dulceață
-cacao pudră 3 linguri
-praf de copt 1 lingurițe
-făină albă calitate superioară 300 g
-fructe uscate(stafide, caise, prune, etc) 100 g
Puneți sau amestec sau unul din ele care vă place mai mult - puteți să nu le puneți deloc dacă nu aveți sau nu vă place
Nuci 100 g (o mana de nuci pisate sau nuca de cocos).



Poftă bună!

MESAGERUL DE COSTEȘTI - NR. 19

Publicație lunară a Primăriei Costești – martie



Primăria ne informează:



A fost extins locul de joacă pentru copii din centrul comunei.



Foto – Mihaela Roibescu

Au fost finalizate lucrările la troița de lângă calea ferată - vizavi de casele Florescu.



Se lucrează în continuare la Proiectul "Extindere alimentare cu apă în satul Bistrița, zona Blocuri, pod Bistrița, Cariera de Calcar.S-au introdus 2 km de conducte. Vor fi legate la rețea gospodăriile care nu au avut apă până acum.



Urmează să fie semnat contractul de finanțare pentru lucrările de la Schitul Păpușa, primul proiect care a trecut de filtrul AFIR.

Toma Marius Peștereanu, primar

21 martie 2016 – Ziua Internațională a Poeziei

În cadrul Parteneriatului nostru "Călătorie în lumea cărților" am avut o nouă întâlnire cu elevii clasei a III-a, învățător Elena Drăghicescu, de la Școala Gimnazială "Ferigile".



Am vorbit despre poezie și importanța ei, despre ziua acestora și despre doi dintre poeții îndrăgiți de copii, Elena Farago și George Topârceanu.



Copiii au fost deosebit de receptivi. Printre elevii participanți și-au făcut remarcată prezența, Denisa Mecu și bineînțeles mai vechile noastre prietene, Adelina Predoiu și Andreea Rădescu, două fetițe care citesc foarte mult.



Foto – biblioteca publică

Felicitări, Denisa Mentea, locul I la Olimpiada de Istorie!
Felicitări, Amina Diaconu, locul III la Olimpiada de Engleză!

M.S.Măgureanu – bibliotecar

Am făcut și eu pași pe nisipul eternității.

Constantin Brâncuși

Taina bronzurilor lui Gheorghe D. Anghel



Foto – biblioteca publică

Primăvară era sau toamnă; nu pot preciza. Uneori apropiindu-ma de amintirea lui Anghel, mă cuprinde un sentiment de sfială – ca în fața oricărei permanențe a neamului – și anotimpurile se împletesc între ele, devenind unul din acele iscusite covoare lucrate în înseși inima Olteniei de una din țărăncile sculptorului care imobilizează în bronz demnitatea, hărnicia măiastră și dârzenia poporului patriei noastre rânduită de fire să rămână podoabă pământului între Dunăre și mare și crengile Carpaților. Toamnă, ... primăvară? Nu mai știu. Ceea ce am reținut doar este căldura soarelui din ziua aceea și următoarea secvență omenească elocventă pentru universalitatea operei celui mai smerit dintre toți plasticienii noștri:

O țărăncă între două vârste nimerise întâmplător

încurtea Muzeului de Artă Craiova asaltat de vizitatori. Văzând că intră lume înăuntru, a intrat și ea. Avea în mână o floare pe care o răsucea timid. În holul muzeului s-a trezit brusc lângă statuia lui Pallady. O tresărire. Țărăncă s-a închinat apoi și-a depus o floare la picioarele magului.

Mi-a rămas, în schimb, săpată adânc în amintire, cu date cronologice, ultima vizită a lui Anghel la Craiova: anul 1965, a doua jumătate a lunii iulie, într-o sâmbătă după amiază. Marele sculptor dorea să-și continue restul vieții și să desăvârșască cele câteva statui monumentale (Eminescu, Luchian, Maria Tănase, Rugăciunea, Victoria) la care se gândise obsedant în ultimul timp cât mai aproape de locul nșterii și de mormântul părinților săi. Iubea Oltenia, iubea Craiova. N-a cerut cine știe ce: o căsuță cu două odăi și un pom în curte, fie și la marginea orașului, fără telefon, radio sau televizor. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat dar n-a găsit înțelegerea convenită, în ciuda promisiunilor zâmbitoare care făcuseră horă în jurul lui. Era mâhnit și simțea nevoia să se odihnească. Cum treceam prin dreptul Muzeului de Artă s-a îndreptat cu pași domoli către pâlcul de copaci aflat încurte, la stânga, și s-a culcat lângă un pin, direct pe pământ cu spatele la lume și zgomotul străzii. Mi s-a părut acolo de totdeauna. Apunea soarele când s-a ridicat. Dormise într-adevăr sau își adunase oștirile sufletului înaintea halucinantei întreceri cu moartea din toamna anului

respectiv, încheiată prin victoria omului: monumentul Mihai Eminescu, luceafăr al sculpturii românești?

În iarna anului 1966, oferindu-i-se pe el o sumă care multora dintre confrăți le-ar fi dat ametele, a răspuns liniștit: "Eminescu nu se vinde, se dăruie". Măcinat de o boală necruțătoare, își trăia ultimele zile într-o căsuță așa cum își dorise: cu două odăi și un pom în curte. Nu însă la marginea Craiovei, ci la marginea Bucureștilor.



Foto – biblioteca publică

Cunoscându-i de aproape opera și viața îți dai seama că Gheorghe D. Anghel a fost artistul care nu și-a îngăduit nici o respirație în lupta dintre sine și magnificul demon al creației, începută în copilărie, la răspântia deosebirii binelui de rău și încheiată odată cu ultima clipire a ochilor întunecați, pe un pat simplu, ca de sihastru. Bani nu l-au interesat niciodată, deși cu un simplu "da" s-ar fi putut scălda în ei. Aceasta este taina bronzurilor sale nemuritoare.

Al. Bălintescu – 16 august 1970
(Insemnări din Cartea de Onoare a Secției de Artă "Gh. D. Anghel")



Reîntoarcere

Mama s-a dus
-spun vecinii – în lumea de sus,
Să lucreze cu iglița dantelă
pentru nori
și îngerilor să le tocmească aripi
de sărbători.

Tata a plecat și dânsul,
Cutreierând vântul și
necuprinsul
În mâini cu o lumânare mică de
seu,
Doar, doar l-o afla pe
Dumnezeu.

I-am căutat pretutindeni
Din iarnă, până la Armindeni,
Dar n-am găsit pe nimeni
Și-s flămând și n-am cu ce mă
primeni.

Către marele prieten, atunci, m-am rostogolit:
"Deschide porțile,
să-mi odihnesc noțile,
reci și însingurate!
Deschide-le, frate!"
Marele prieten plutea între plus
și minus înfinit!"

Singur, de tot singur.
"Din viața noastră de dincolo de
prag,
Trimite-mi, tată, un ciomag
Și-o turmă de stele,
Să calc plaiurile lumii după ele!"

Mai știi? Poate vă găsesc,
Culegând afene în vreun brădet
ceresc"

Decembrie – 1946

Despre mozaic și trăinicie...

Oricine intră în Sala de Dans a Căminului Cultural "C.I. Popian" poate admira mozaicul deosebit al sălii. Puțini știu că acest mozaic a fost lucrat de unul dintre minunații meșteri ai comunei, Mihail Istocescu.



Foto – biblioteca publică

Muncind asupra pietrei,
descoperi Spiritul - tăinuit în
materie, măsura propriei ei
ființe. Căci mâinile sculptorului
gândesc întotdeauna și urmăresc
gândurile materialului, spunea
Constantin Brâncuși.

Zile și nopți gândurile lui nea'
Mihai erau la imaginea pe care
voia să o vadă în sală. Voia ceva
original, voia să zidească acolo
o parte din sufletul său pentru a
da trăinicie lucrării sale.

S-a gândit ca în această sală se
va auzi muzică și a "pictat" lira,
s-a gândit la teatru și a mai
adăugat o mască iar lângă el,
meșterul a pus cele două ființe
care îl iubeau fără margini, care
erau mereu alături de el la bine
și la rău, soția și motanul casei.
Și astfel nea' Mihai și-a "zidit"
aici, în căminul din Costești,
pentru veșnicie, o mare parte din
sufletul lui și nu numai în Sala
de Dans ci și pe tavanul Sălii de
Spectacole și pe holuri

Mihaela Silvia Măgureanu



Experiențele pe care le-am trăit în Franța au fost cu adevărat unice și au însemnat încă un pas în față pentru mine și pentru viitorul meu. În Strasbourg am reușit să-mi fac noi prieteni de naționalitate franceză, exersând astfel prin conversații capacitatea noastră de a comunica în limba engleză. Workshop-ul pe care l-am prezentat s-a numit "European Culture", iar noi practic ne-am descris în primul rând țara noastră de proveniență într-un mod care, sperăm noi, puteam convinge alte naționalități din Europa că România este o țară foarte bogată din toate punctele de vedere. Echipa României a fost compusă din unsprezece persoane, opt elevi și trei profesori.

Acest proiect european ne-a dezvoltat tuturor capacitatea de a lucra mai bine în echipă și a ajutat la formarea noastră ca tineri studenți.

În urma prezentărilor fiecărei țări, echipa României a ieșit câștigătoare. Acest fapt ne-a umplut pe toți de bucurie și ne-a făcut să ne simțim mândri ca ne-am născut în România, o țară frumoasă care merită vizitată.

După terminarea proiectului am părăsit orașul Strasbourg și am mers, toată echipa României, spre Paris, a doua zi, urmând să vizitam Turnul Eiffel.

**Răzvan Bărănguță – cls. a IX-a
Grup Școlar C-tin Brâncoveanu**